

ובאשר שורש כל המועדים הוא שבת א"א
 שיהי' בר"ח מה שאין כלל בשבת.
 וע"כ מוכרח לומר שגם בשבת יש נמי בחי'
 קדם והוא שבת דמעלי שבתא שמשליך ממנו
 עול חשבונותיו הרבים ובורח מן טרדת
 הפרנסה וטורח המלאכה לתוך כנפי השבת.
 וכמו שאומרים בזמירות אומר בשבחין למיעל
 גו פתחין. מכלל שעדיין עומד מבחוץ ומתאמץ
 ועושה כל טעדיק ליכנס ומקבל עליו על
 להבא:

וי"ל שזה נמי ענין פסח ושבועות. פסח הוא
 בחי' קדם שהוא הכנה לבד, כי היציאה
 לא היתה עדיין התכלית אלא כמ"ש בהוציאך
 את העם ממצרים תעבדון את האלקים על
 ההר הזה, וכן כל ימי הספירה בירור הנפש
 הבהמית שעדיין אין זה התכלית, אלא כמו
 שמעבדין את העור כדי שיהא ראוי לכתוב
 עליו ס"ת. כן הוא ענין הספירה לזכך את
 הנפש הבהמית כדי שיהא ראוי לקבלת
 אור מ"ת בחג השבועות. והתכלית הוא חג
 השבועות:

וכפר עלי' הכהן וטהרה הנה שלשה חלוקי
 טהרה הם ביולדת¹ אחר שבעה טהרה
 לבעלה ולמע"ש². אחר ארבעים נטהרה אף
 לתרומה³. ע"י הבאת הקרבן נטהרה לקודש
 ולמקדש. והנה בליקוטי התורה מהאריז"ל
 המשיל את יציאת ישראל ממצרים כדוגמת
 לידת הוולד עיי"ש בפ' שמות באריכות. וי"ל
 דכמו שיוולדת יש בה שלושה חלוקי טהרה
 הנ"ל עד שנסתלקה ממנה לגמרי טומאת
 הלידה, כך היו לישראל שלשה חלוקי טהרה
 מטומאת מצרים. והנה ביצי"מ כתיב "ויהי
 בשלח פרעה את העם" ובמדרש (שמ"ר פ' כ')
 שליוה אותם, והגיד כ"ק אבי אדמו"ר זצלה"ה
 דהיינו שעדיין הי' כתחבר עמהם, וכונתו
 הרעה שטומאתו עוד תרחף עליהם למשכם
 ברשתו לחזור למצרים. ואח"כ רדף אחריהם
 בפועל עד קי"ס שאז נפרדה. והכ טומאת
 מצרים, אותם שבעת הימים הם דוגמת שבעת
 הימים של היוולדת שעדיין ככל חומר טומאתה,
 ובקי"ס השיגו טהרה ראשונה כדמיון יולדת
 שנטהרה לבעלה ולמע"ש. כן הוכשרו ישראל

The 3 stages of purification
 1- a 2- a 3- a

Leaving a bit of our dirt

3 stages

Still attached to a part

7 days to קיי"מ

לשירה ודביקות בהשי"ת ולאכילת המן. ומאז
 עד ר"ח סיון כבואם לפני הר סיני וראו את
 מראה כבוד ה' כאשר אוכלת בראש ההר לעיני
 בני" וקאמרם ז"ל (יומא ד' סוע"א) וישכון
 כבוד ה' מר"ת. ועד ר"ח היו כדמיון יושבת
 על דם טהרה, ומר"ח נאילך נתוספה בהם
 טהרה וקיבלו עליהם ואמרו כל אשר דבר ה'
 נעשה והוא כדמיון טהרה לתרומה. ואח"כ
 בחמשה לחודש שהקריבו עולות וזבחים, וחצי
 הדם זרק על המזבח וחצי הדם על העם, הוא
 כדמיון הבאת קרבן יולדת, ואז נטהרו טהרה
 גיורה ונעשו ראויים לקודש ולמקדש- היא
 קבלת התורה ביום השישי:

תזריע שנת תרע"ט

הנה בספר יצירה אין למעלה מעונג ואין
 למטה מנגע. מזה נראה כי ענין הנגעים
 הוא היפוך משבת. והנה במדרש שוח"ט (פ'
 צ"ב) א"ר יצחק כל עסקא דשבתא כפול.
 עומר כפול שני העומר לאחד, קרבנו כפול
 וביום השבת שני כבשים. עונשה כפול מחללי'
 מות יומת, שכרה כפול וקראת לשבת עונג
 לקדוש ה' מכבוד. אזהרותי' כפולות זכור
 ושמר. ומזמורה כפול מזמור שיר ליום השבת:
 ונראה דלאו כפילא דלישנא בעלמא אלא
 מורה על ענין השבת שיש בה ענין
 כפול. והיינו דהנה שבת בה מתאחדין ישראל
 כי שבת היא רוא דאחד. ומ"מ שבת הרי היא
 מעין עוה"ב ובעוה"ב יש לכל צדיק וצדיק
 מדור בפני עצמו לפי כבודו, ובמד"ר (שלהי
 פ' פקודי) אמרה לו רבי וכי רואה אדם
 לחבירו לעוה"ב לא כל צדיק וצדיק הוה לי'
 עולם בעצמו שנאמר כי הולך האדם אל בית
 עולמו וכו' עולמים אין כתיב כאן אלא עולמו.
 אבל הענין כבש"ס שבת (קנ"ב). כי הולך
 האדם אל בית עולמו א"ר יצחק מלמד שכל
 צדיק וצדיק נותנים לו מדור לפי כבודו משל
 למלך בוד' שנכנס הוא ועבדיו לעיר כשהם
 נכנסין כולן בשער אחד נכנסין כשהם לנים
 כל אחד ואחד נותנין לו מדור לפי כבודו. כן
 י"ל נמי בשבת דהוא מעין עוה"ב שכולם
 נכנסין לשבת בשער אחד. כי איסור המלאכה
 שוה לגדול שבישראל ולפחות שבהכ זכר

הגדנו במק"א שישראל זוכין לשבת
 רם ונשא רק בשביל הפרישה מטורח
 ומטרדת הפרנסה. כמו שזוכין לעוה'
 הפרישה מטנופי דהאי עלמא. אך זו
 לשער שכולם נכנסין בשער אחד. א.
 השבת אין יד כולם שוה אלא כל
 מדרגתו. וכמו בעוה"ב שכל צדיק וצ'
 ולנים כל אחד במדור לפי כבוד
 מובן איד יתקיימו שניהם, ששבת ו
 הוא השער ליכנס בו לשבת, אב
 עוד ענין פרטי כל אחד בפני עצמו.
 עוה"ב. ונראה שזהו ענין זכור וש'
 דברי הוזה"ק דשמור הוא מדת ל'
 מדת יום, ומדת לילה היא מחמח
 מיכי החול. וזהו השער שכולם נ
 אבל זכור כדת יום זהו אורות גדו
 שאינן זוכין לזה אלא כל אחד לפי
 ובזה יש לפרש הענין של כל עס'
 כפול שסובב על נקודה זו. ו
 שכולם נכנסין בשער אחד, ומצד
 אחד לפי מדרגתו. ובאמת שגם באו
 מיצינו שני ענינים אלו, שכל מלאכו
 שוין לאיסור כזה כן זה באותה מל'
 כצות תהומין היא לכל איש ואיש.
 אלפים אמה ממקום רגליו, לבד כי
 שכל העיר חשובה כארבע אמות ל'
 וכ"ק אבי אדמו"ר זצלה"ה הגיד ל'
 שבת (פ"ז): דבמרה אתחומין ל'
 משום דזה שהוא לכל אחד בפ"ע
 מדרגה פנימית שאין יד כולם ע'
 מ"ת לא זכו ישראל למדרגה זו. ו
 דרכנו לא זכו עדיין אלא לשער שכו
 כאחד אבל לא למדור לכאו"א לפי
 עד מ"ת לא היתה לישראל אלא מע
 וכמו יצי"מ שהיתה בנכות האבות ע'
 של כולם, וע"כ בקי"ס נמי רא
 על הים וכו' ולא דוקא גדולי יע'
 בסיני אתה מחיצה לעצמך ואד
 לעצמו מפני שאז זכו כל אחד ו
 כבודו וע"כ אז איפקוד אתה
 והנה מענין שבת נעמור על ג'
 "הוא היפוך לו לגמרי שהו
 וי"מ דיהיו י"ל כל מנוגע ומנוגע

זוק מהשמש יתראה לנו חלק המאיר יותר
 זצי החדש שעומדת נוכח השמש בתכלית
 זוק או יתראה לנו כל חלקה המאיר. וא"כ
 להבין מה שאנו אומרים בברכת הלבנה
 אות פגימת הלבנה ולא יהי' בה שום
 ט' ויהי' אור הלבנה כאור החמה כאור
 ת ימי בראשית כמו שהיתה קודם
 טה, שרחוק לומר שיתחדש מהלכה שיהי'
 ינות עד שתהי' עומדת תמיד נוכח השמש
 ' זה במשמע. ועוד יש להבין הלשון
 ת הלבנה. הלוא הלבנה אינה נפגמת כלל
 ולם הצי' מאיר, אלא שלפעמים פונה
 ה המאיר למעלה ולא יקרא זה פגימה
 ה. אלא לדידן שא"א ליהנות או מאורה.
 יש להבין מאמר ר' יוחנן פ"ב דר"ה (כ"ג):
 ה לא ראתה חמה פגימתה של לבנה
 ה דעתה. הלוא בלא"ה אי אפשר שהחמה
 ז פגימתה על לבנה שבמקום שהשקוף
 יב אין זה המקום פגום שלעולם כל החצי
 הראה פני החמה מאיר:
 ז כמה שלעתיד תהי' אור הלבנה כאור
 החמה פירשנו במק"א שענין מה
 נה מקבלת אור השמש ומאירה לארץ
 יענין מראה המלוטשת נגד החמה ששבה
 זה להיות מאירה אל עבר פני' לפי ערך
 המראה וטובת הליטוש. ולעתיד שתהי'
 ז מלוטשת ומוזככת מאד תהי' מאירה
 י עד שתהי' מאירה כאור החמה, אבל
 ענין הפגימה עדיין אינו מיושב:
 ה דהנה אנו רואין בהוש שאם מלבנים
 חתיכת מתכת באש תשוב להיות כמו
 של אש ומראה כמראה האש, משא"כ אם
 רגב אדמה באש לא ישתנה מראהו
 ה האש, כי עכירת העפר וחומר מעכבים
 תפשל נראה אש אל תוך תוכו, רק
 שכבר נודככה עכירת חומר יתפשל
 ו האש אל תוך תוכו וישוב הכל לפיד
 ו יש לומר ענין הלבנה שאינה מאירה
 זצי' שכנגד החמה כי עכירת הלבנה
 שלא יתפשל אור החמה אל תוכה.
 מאירה אלא מחמת האור החוזר על
 השמש המכים עלי'. אבל לעתיד תודכך
 זיכור רב מאד שיתפשל אור השמש

The nature
 of his
 presence
 leaving

אל תוך תוכה ותשוב כולה כמו כדור אור
 מאיר וא"כ תאיר גם המחצית השני' שאיננה
 רואה פני השמש, וא"כ לא יהי' בה לעולם
 שום פגימה. וידוע שהלבנה היא דוגמת כנסת
 ישראל, וכאשר ישראל למטה יהיו מזוככים
 מאד עד שהאור האלקי יתפשל אל תוך תוכם
 ויהיו פניהם מאירים כשמש וכירה, וכענין
 שאמרו ז"ל (ויק"ר פ' א') פנחס בשעה שהי'
 רזה"ק שורה עליו היו פניו בוערות כלפידיים,
 ומשרע"ה קרן אור פניו, וזהו הפי' (ישעי' ס')
 קומי אורי כי בא אורך וכבוד ה' עליך זרח
 וגו' והלכו גוים לאורך ומלכים לנוגה זרחך
 כפשוטו, ולא נצטרך לעשותו משל לבד.
 וכאשר יהי' זה למטה יהי' זה למעלה, וזה
 יגרום הזדככות הלבנה בפועל. וכנראה כן
 היתה קודם הקטרוג של הלבנה, ומחמת
 הקטרוג נתעכרה וזה הוא גרם מיעוטה
 ופגימתה. וזה הענין שרמזו ר' יוחנן דמעולם
 לא ראתה חמה פגימתה של לבנה, היינו
 שהחמה איננה רואה ואינה יודעת אם האור
 מתפשל את הלבנה מעבר אל עבר או לא.
 וכסבורה שהאור מפלש מעבר אל עבר ואין
 כאן שום פגימה בשום צד:

תז"מ שנת תרע"ד

ענין טומאת היולדת. כ"ק זקניי האדומ"ר
 הגדול זצלה"ה מקאצץ הקשה הלוא
 מפתח של חי' הוא ביד הקב"ה, והיתכן
 שתימשך מזה טומאה? ותירץ שהטומאה באה
 אח"כ, עכ"ד. וכ"ק אבי אדומ"ר זצלה"ה
 פירש דבריו שהוא כעין טעם זה"ק בטומאת
 מת מפני שכחות הטומאה משתוקקין לדבוק
 במקום שהיתה בו קדושה, והי"נ מפני זה גופא
 שהי' שורה ענין אלקי היינו מפתח של חי'
 שאיננו נמסר ביד השליח אלא הקב"ה בעצמו
 הוא הפותח, ואח"כ כשנסתלק הענין האלקי
 זה שורים לעומתו כחות הטומאה, עכ"ד.
 ועדיין צריך ביאור דא"כ בשבת ששורה נשמה
 יתירה באדם ובמוצש"ק, כשנסתלקה הנשמה
 יתירה נמי נימא הכי שח"ו שורים במקומו
 כחות הטומאה, אלא ודאי הטעם מפני שנשארה
 נשמה קדושה באדם אין רשות לכחות הטומאה
 לקרב, א"כ גם גבי יולדת נימא הכי:

ונראה דהנה יש לדקדק בלידת השבטים,
 שלפי החשבון שכולם נולדו בו' שנים
 צ"ל שכולם נולדו לז' חדשים ושתיכף שילדו
 נתעברו שנית ולא שמרו שום טומאת לידה
 ועיין ספורנו (בראשית ל' פסוק ח'), והיתכן
 שיעקב לא שמר דיני היולדת, ואפי' לדעת
 מהר"ל שלא שמרו האבות אלא מצוות עשה
 ולא מצוות ל"ת, מ"מ ענין איסור נדה כבר
 נהגו בו הקדמונים כמ"ש הרמב"ן (שם ל"א
 ל"ה) מפני שידעו בהכמתם שגם הבלן מזיק
 וגם מבטן מוליד גנאי ועושה רושם רע עי"ש.
 ובודאי גם יולדת דכותה כמו שתלתה התורה
 טומאת לידה בטומאת הנדה כמ"ש (ויקרא
 י"ב) כימי נדת דוותה תטמא" ש"מ כי בני
 בקתא חדא נינהו, ולא יתכן לומר שהוליד את
 השבטים בעודן בטומאתן:
 אך נראה דהנה במדרש (פרשה זו) בפסוק
 חיים וחסד עשית עמדי ופקודתך שמרה
 רוחי מונה המדרש ששה מיני חסדים שהקב"ה
 עושה עם העובר ומסיים וביותר אם הי' זכר,
 ואינו מובן שהרי ששה מיני חסדים הנזכרים
 הם בנקבה בשוה כמו בזכר, ועוד מהו עמדי
 דמשמע רק בישראל הלוא בנכרי נמי:
 ונראה דהנה במדרש (פ' י"ד ס' ה') הן
 בעוון חוללתי ר' אחא אמר אפילו
 אם יהי' חסיד שבחסידיים אי אפשר שלא יהי'
 צד אחד מעון, ויש לומר דמחמת שאי אפשר
 בלי יצה"ר ע"כ מושך עמו נמי כחות הטומאה,
 וע"כ יש לומר דגם הא דאשה מטמאה בביאה
 אף שאין כאן טומאת מגע שהרי מגע בית
 הסתרים הוא, אלא משום גזירת מלך, כך
 פירש"י, ויש לומר דהיינו טעמא דגזירת מלך
 משום שנמשכו עם יצה"ר כחות הטומאה,
 ובאשר ידוע שכל כחות הטומאה הם מתנגדים
 לישראל, וכמ"ש (במדבר כ"ג) "כי לא נחש
 ביעקב ולא קסם בישראל" דמתרגם ארי לא
 נחשיא צבן דייטב לדבית יעקב ואף לא קסמיא
 רען ברבות בית ישראל, ברצונם לעשות כל
 טצדקי למנוע לידת איש ישראל, ולולא
 שהקב"ה שומר את עמו ישראל ועושה עמהם
 חיים וחסד, כמ"ש חיים וחסד עשית עמדי
 ופקודתך שמרה רוחי, לא הי' אפשר שלא
 תפיל האשה עוברת, וכמו שאמרו ז"ל (ב"ר

Did not
 practice
 the laws of
 purity?

Were the
 laws born
 with us?

ומפני נודע שכן הוא גם בשארי פעולות האדם, כמו באכילתו ושתיתו ועסקיו, שהוא ענין גשמי, אם יפית האדם בפעולותיו רוח חיים, שהוא עבודת השם ותפורה, יתקדשו כל פעולותיו. והינו, אם יחשב שעל-ידי אכילתו יהיה פריא ויוכל לעבד להשם ותפורה, וכן בעסקיו — שיריח ויהיה לו פמה להחיות, ולא יגע בממון אחרים שהוא זול, וכן פשיטה יקבע עתים לתורה ועבודה — יתקדשו בזה נמי כל פעולותיו, כיון שהוא לתכלית עבודת השם. ונפקא מפה גדולה בין האיש אשר עמל ויגע כל היום בלא שום תשובה ובין האיש אשר ידע פי עמלו הכל ורק בשביל תכלית המגיע לעבודת השם ותפורה, שזה האחרון במחשבתו הרצויה נתקדשו כל פעולותיו, וכל עמלו הוא לתכלית עבודת השם ותפורה, וכדמיון השולח אחד ממשרתיו למרחוק לקנות לו סחורה במקום ידוע — הרק בזמן קניית הסחורה עושה שליחותו? גם בנסיעתו ובהלוכו * עד מקום שהוא, הכל הוא עושה שליחותו של אדוניו. ועל זה נאמר: ככל דרכיך דעה וגו'. אך על האדם לראות שלא יסתר הנהגתו למחשבתו, שבאם

הערה: וכו' נכין מה דאיתא במסכת דרך ארץ וז"ל (פרק ג): תשוב מעשיך בדרך ארץ, ותן שכר לפסיעותיך. והינו שצריך האדם להתנהג בעניני הנצח כמו בעניני הממון, שדרך האדם לאסוף מעט מעט אפלו רוח מועט שמודמן אינו משליך לאחרי-כ, אלא קובץ על יד עד שמתאסף לחשבון גדול. כן הוא נמי בעניני הנצח, כיון שפולמלעה קצוב לאדם פמה פסיעות יפסע בימי חייו ופריאתא בסדר עולם, שקצוב לאנשים מספר ימיו, השבח שעושהו, מספר צעדיהו. הרי שלפסיעה הוא דבר חשוב למעלה, שספרו פסיעותיו, כדכתיב

איוב, לא, ט: וכל צעדי יספור צריך האדם לראות שלא ילכו הפסיעות לרק, אלא לתכלית הנהגה ונבאר דברינו: פשם שעצם העסק איש הנכון מבין בו פראי וכפ"ל, כן כל הליכותיו באותו יום השכיבות לעסק יכין גם-כן בשביל התכלית, ואז כל פסיעותיו מתקדשות ומקבל עליהן שכר. והיו שאמרו חז"ל: תשוב מעשיך בדרך ארץ, והינו שיתבונן במעשיו שיהיה הכל לתכלית המכה, וכפ"ל בפנים: ותן שכר לפסיעותיך, והינו שגם הפסיעות לעסק יהיה גם-כן לשם שמים ולא ילכו לבטלה, ואז יקבל שכר גם עליהן.

באמת יודע הוא פי העולם ותמדותיו הכל ועוד מעט נושאם הרהי, ערם יצא ממעי אמו וערם ישוב, וכל מפתתו בעולמו הוא עבודת השם ותפורה ויסגל לו תורה ומצוות, שהוא אשרו לנצח, ולתכלית זה הוא מברח לעמל פפרנסתו למען יגיע לתכליתו — הלוא אז אין לו לעוב התכלית ולעסק כל היום רק פהנה לתכלית, ולתכלית עצמו לא יגיע, הלוא עמלו לרוח הוא ולשוטה יחשב, עמל כל היום למפתתו ובזמן השגותה הוא הולך לישן.

האדם אשר באמת יודע הוא פי פאתו לעולם רק בשביל עבודת השם ותפורה, לסגל לו תורה ומצוות, חלילה לבטל קביעות-עמים לתורה כל יום, שבשביל שעה יהיה עמל כל היום בועת אפים, ואם לא יגיע לזה — מה ישאר לו מפל עמלו, ואיך יוכל לקרות שם ה' על עמלו, אם לתכליתו לא פא? והיו פנות חז"ל: אם אדם עושה תורתו עקר ומלאכתו טפלה, עושה לו עקר בעולם הבא. וז"ל דוקא במי שעמל על התורה כל היום ועל מלאכתו רק זמן מועט, דאף להפך, במי שעמל במלאכתו כל היום מפני שמכרח הוא להחיות

What does it mean to make a living?

